

DE VROUWEN VAN...

Ruzie maken is onmacht, vindt zijn vrouw Annett. Dat gebeurt dus niet in huize Rutten. Ze zijn al 33 jaar samen. Zanger, acteur en presentator Edwin Rutten (77): 'Mijn antenne staat niet meer op een andere vrouw gericht, zo gaat dat in een goed huwelijk.'

TEKST: CISCA DRESSELHUYS

EDWIN RUTTEN

moeder **ANJA GALIS**

‘Mijn moeder was een leeuw, met alle voor- en nadelen. Ze kon je fel tegen alles en iedereen verdedigen, de andere kant van de medaille was dat ze slecht kon delen. Ze vond mij echt haar jongen, wat ik soms lastig vond, vooral toen ik vriendinnetjes begon te krijgen. Ze was gewoon een beetje jaloez. Ze vond die meisjes eigenlijk nooit goed genoeg voor me. Ze had een uitstekende smaak. Ze trok me de suède brogues van mijn vader aan en gaf me mijn eerste rode pullover en gestreepte overhemd. Ook liet ze een caesarkapsel bij me knippen, omdat zij dat mooi vond. Ik liep dus met mijn haar naar voren. Maar ik vond het allemaal best. In mijn gymnasiumtijd speelde ik een paar keer per week in een bandje met Rogier van Otterloo en René Holdert, waardoor ik tot mijn grote plezier de deur uit kon. Dat zag mijn moeder natuurlijk. “Ik zie het al, je staat als een paard in de stal aan zijn touw te trekken, je wilt weg. Nou ja, ik kan toch niet tegen je op”, zei ze dan. Mijn ouders kwamen soms in het studentencafé onder het Lido naar ons luisteren. Rogier en René, die niet zo’n goeie band met hun moeder hadden, vonden dat fantastisch, maar ik dacht vooral: wanneer donderen jullie nu eens op? Voor de oorlog was mijn moeder getrouwd; uit dat huwelijk kreeg ze mijn zusje en mij. Aan het eind van de oorlog scheidde ze en kwam de man in beeld die ik als mijn echte vader beschouw: filmer en schrijver Gerard Rutten, die in 1932 de Biënnale in Venetië had gewonnen met

MIJN MOEDER VOND MIJ ECHT HAAR JONGEN’

zijn film *Dood Water*. Ik heb zijn naam aangenomen, officieel, via een koninklijk besluit. Gerard en mijn moeder hebben elkaar in 1945 ontmoet in het Victoriahotel in Amsterdam. Hij was vijftien jaar ouder, een flamboyante man in een fantastisch kapiteinsuniform, oud-Engelandvaarder, adjudant van koningin Wilhelmina, later lid van de staf van prins Bernhard; een spannende man-in-een-jeep. Na de troonsafstand van Wilhelmina in 1948 kreeg hij banen aangeboden als minister en cultureel attaché in Amerika, maar hij wilde weer filmen, zijn grote passie. Maar ja, daar was kort na de oorlog niet echt behoefte aan, dus het was bij ons wel eens armoe. Daar heeft mijn moeder zich uitstekend in gewoerd. Zij ging werken bij de knipseldienst Vaz Dias en later bij de prentenzaak Van der Meer in de P.C. Hoofdstraat. Op provisiebasis, dus elke verkoop telde. Ooit kreeg ze de heer Dreesmann in de zaak, die begon af te dingen op een prent, waarop mijn moeder zei: “Als ik in uw garen- en bandwinkel kom, ga

ik toch ook niet afdingen”. Ja, ze was goed van de tongriem gesneden en geestig. Op haar 65ste werd ze weduwe. Daarna heeft ze geen man meer gehad. “Niemand is zo interessant als Gerard,” zei ze. Vanaf 1990 logeerde ze vaak bij ons, we

maakten dan ritjes en gingen uit eten, dat vond ze allemaal heerlijk. Aan het eind van haar leven is ze gaan dementeren en werd ze in een verpleeghuis in Naarden opgenomen. In die tijd speelde ik in de musical *Annie*. Toen we in het Spant! in Bussum optraden, heb ik kaartjes gekocht voor haar en 25 verzorgsters en cliënten uit het huis. Het was fantastisch. Ik ben blij dat we haar tot het eind toe zo goed verzorgd hebben. In de relatie met mijn moeder ben ik vaak een pleaser geweest. Doordat ik problemen niet uitsprak, zijn er periodes geweest dat we elkaar weinig zagen. Annett zorgde er altijd voor dat het contact weer hersteld werd. Dat contactherstel kan ik iedereen aanraden. Als je het niet doet, kun je daar veel last van krijgen.’

echtgenote

ANNETT ANDRIESEN

‘ANNETT IS DUIDELIJK, MAAR NOOIT DRAMMERIG’

wapenfeiten

Edwin Rutten (Groningen, 1943) is jazzzanger, acteur, auteur en presentator. Heel bekend werd hij door het VARA-kinderprogramma *De film van Ome Willem*, waar tussen 1974 en 1990 meer dan tweehonderd afleveringen van werden gemaakt. Hij was actief medewerker van het kinderprogramma *Het Klokhuis*. Daarnaast was hij radiopresentator bij omroep Max, waar hij tien jaar jazzprogramma's en zes jaar *Muziekwijzer* op NPO Radio 4 presenteerde. Hij maakte een reeks cd's met verhalen bij klassieke muziek en was van 2015 tot 2019 commentator bij de jaarlijkse tv-uitzending van het nieuwjaarsconcert van de Wiener Philharmoniker. Edwin Rutten heeft twee dochters uit zijn eerste huwelijk en twee kleinkinderen. Hij woont met zijn vrouw, mezzosopraan Annett Andriesen, in Kijkduin.

‘Wij hebben nooit ruzie. “Ruzie is onmacht, chagrijnig ben je maar in je eigen tijd,” zegt ze. We kennen elkaar nu 33 jaar en zijn 25 jaar getrouwd. We hebben lang om elkaar heen gedraaid, omdat we allebei in een tanende relatie zaten, die we netjes wilden afwikkelen. Ik was toen 44, had een huwelijk van 12 jaar en een tweede relatie achter de rug, zij was een paar jaar jonger. Onze eerste ontmoeting was in de VARA-studio, waar we in een gang zaten te wachten tijdens een open dag van het conservatorium. Na tien minuten schijn ik gezegd te hebben: “Ik geloof dat ik u een heel leuke mevrouw vind”. Toen ik daarna iets moest vertellen over jazzmuziek, ging ik een ballad zingen. Dat deed ik gewoon voor haar, zou ik anders nooit gedaan hebben op zo’n voorlichtingsdag. Ik wilde echt voor haar zingen. Daarna duurde het nog een hele tijd voordat we iets met elkaar kregen. Zoiets gebeurt natuurlijk niet als je op dat moment een goede relatie hebt, maar die hadden we allebei niet. Sedert ik happy ben met Annett, staat mijn

antenne niet op een andere vrouw gericht. Ze is een wijze vrouw; mild, hartelijk, vrijgevig, nooit drammerig, ze heeft humor en hersens. Ze kan heel duidelijk uit de hoek komen, maar nooit drammerig. Wij zijn totaal niet jaloers op elkaar of elkaars werk. Ik heb veel van haar geleerd op het gebied van klassieke muziek. Zij is operazangeres, mezzosopraan. Dat zijn, zoals ze het zelf noemt, de veldwerkers in de opera; bescheiden, maar onmisbaar. In 2017 is ze gestopt met haar carrière. Ze heeft op mooie plekken gezongen, zoals La Scala in Milaan.

Eerder werkte ze in de pr, waar ze heel goed in was en wat ook goed verdiende, maar op een gegeven moment heeft ze die baan opgegeven om zang te gaan studeren, want dat was haar passie. Wij hebben geen kinderen gekregen, omdat ik al twee dochters uit mijn eerste huwelijk had en Annett niet wilde dat de onderlinge relaties verstoord zouden worden door een nieuw kind. Maar we hadden best graag een kind samen willen hebben. Op dat gebied heeft zij zich grootmoedig opgeofferd. Vijf jaar geleden heeft ze darmkanker gehad, een rottijsd, omdat er na de operatie, die op zichzelf afdoende was, een lekkage in de darm optrad, waardoor ze op de intensive care belandde. Gelukkig is ze nu weer helemaal in orde. Soms denk ik er wel over hoe het zal zijn als zij er niet meer is. Ik hoop dat ik overblijf. Dat klinkt misschien raar, maar dan heb ik de shit, dat is dan “de straf” voor het feit dat we zo’n goed huwelijk hebben gehad.’

jazz-zangeres

ANITA O'DAY

'Een apart soort verliefdheid, een auditieve. Ik hoorde haar voor het eerst op mijn zestiende; ik zie de hoes van de plaat die ik toen draaide, nog voor me. Een vrouw op een schommel met een man achter zich: *Anita O'Day swings Cole Porter with Billy May*. Je zit met die hoes op schoot en denkt: als ik toch eens die Billy May zou zijn. Ik hoorde een bepaald vibrato, een schorretje in die stem, ik hoorde het gemak en de lach achter het zingen, in het nummer *Easy to Love*. Ja jongens, gelijk helemaal verliefd.'

'DAT SCHORRETJE IN HAAR STEM, DE LACH IN HET ZINGEN'

eerste liefde

JUF BONDER

'DIE MAN HAD HAAR GEKREGEN, IK NIET'

'Ik was zes en zij was mijn juf op school. Ik was echt verliefd op haar. Toen ik acht was, verhuisden we van Bussum naar Loosdrecht en moest ik naar een andere school. Ik heb toen zo vreselijk gehuild, dat mijn moeder met mij achterop de fiets naar Bussum reed, naar juf Bonder, om haar een doosje bon-

bons te brengen. Twintig jaar later zag ik haar nog eens met haar man, ze was inmiddels getrouwd. Even flitste er iets van jaloezie door me heen: hij had haar gekregen, ik niet. Ik noem haar om aan te geven hoe belangrijk het is welke mensen je tussen 0 en 12 jaar in je leven hebt. In die tijd wordt de basis gelegd en krijgt je leven vorm. Zo'n afscheid op jonge leeftijd is echt een diep ingrijpende ervaring voor een kind.'